

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Po městě, kamkoliv s.r.o.**, IČO 09666249
se sídlem Herink, Na Návsi 392
zastoupený advokátem Mgr. Janem Boučkem
se sídlem Praha 1, Opatovická 1659/4

proti **Magistrát hlavního města Prahy**
žalované: se sídlem Praha 1, Jungmannova 35/29
zastoupený advokátem JUDr. Janem Olejníčkem
se sídlem Praha 1, Na Příkopě 853/12

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v zahájení a provádění kontroly při výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě. Konkrétně se žalobce domáhal určení, že kontroly, které se uskutečnily

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

dne 6. 10. 2023 (kontrolní zjištění 2 a 3), dne 9. 10. 2023 (kontrolní zjištění 4), dne 10. 10. 2023 (kontrolní zjištění 6 a 7) a dne 11. 10. 2023 (kontrolní zjištění 8), které jsou formálně žalovaným označeny za kontrolu zahájenou dne 26. 9. 2023 a ukončenou posledním kontrolním úkonem dne 7. 11. 2023, o jejichž výsledku byl vypracován protokol o kontrole ze dne 9. 11. 2023, č. T/20230926/1/Fk, byly nezákonné.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že předmětná kontrola, respektive kontroly byly prováděny při výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě podle § 34 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, a týkaly se dodržování zákona v návaznosti na vyhlášku č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, při provozování taxi služby na území hlavního města Prahy. Žalobce namítal, že postupem žalovaného byly jednotlivé kontroly provedeny nezákonně. Kontrolami byly porušeny předpisy, které vymezují pravomoci kontrolního orgánu, a tím bylo zasaženo do práv žalobce. Jedná se zejména o zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“), podle jehož § 2 kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů, nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů. Kontrolu vykonává fyzická osoba, kterou kontrolní orgán k tomu pověřil (§ 4 odst. 1 kontrolního řádu), podle § 6 téhož zákona může kontrolní orgán k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu přizvat fyzickou osobu. Té vystaví pověření a poučí ji o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole. Samotný kontrolní řád dává pravomoc k provádění kontrol pouze kontrolním orgánům a nikomu jinému. Kontroly pak může provádět pouze fyzická osoba, kterou k tomu kontrolní orgán pověřil, a to za přesně daných zákonných podmínek.
3. V nyní posuzované věci byly přizvané osoby předem úkolovány kontrolním orgánem při plánování kontrolní činnosti, započaly kontrolu, prováděly její část a kontrolní orgán následně využil jejich záznamu z kontrolní jízdy jako nedílné přílohy k protokolu o kontrole. Tím podle názoru žalobce povyšuje zjištění přizvaných osob na roveň zjištění kontrolující osoby a považuje takové záznamy z kontrolní jízdy za součást protokolu o kontrole. Přizvané osoby tak vykonávaly úkony, které mohou vykonávat pouze kontrolující osoby, resp. kontrolní orgán. Podle žalobce veřejnou kontrolu podle kontrolního řádu nelze provádět tak, že ke kontrolním úkonům bude využíváno přizvaných osob.
4. Úkony kontroly musí dělat kontrolní orgán prostřednictvím kontrolující osoby a nikoli prostřednictvím osob přizvaných. Z protokolu o kontrole v daném případě se podává, že kontrola, respektive jednotlivé kontroly byly zahájeny nástupem cestujících (přizvaných osob), respektive nástupem kontrolujících osob, jednalo se o první z kontrolních úkonů bezprostředně předcházející předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě. Z podstaty věci a z výsledku činnosti přizvaných osob se v této části kontroly jednalo o provádění kontrolního nákupu podle § 8 písm. b) kontrolního řádu. Přizvané osoby nejenže provedly kontrolní nákup, ale v průběhu kontrolního úkonu také zjišťovaly, zda vozidlo žalobce splňuje podmínky nutné k označování a vybavení vozidel taxislužby. Takové kontrolní úkony však přizvané osoby provádět nemohly, protože k nim nejsou nadány zákonným zmocněním ani nejsou takové činnosti účelem institutu přizvané osoby. Přizvané osoby se mohou účastnit kontrolního úkonu pouze za účasti kontrolující osoby. Nemohou tedy vykonávat samostatně kontrolní úkon, to by bylo v rozporu s diametrálně odlišnými právy a povinnostmi kontrolujícího a přizvané osoby. Pouze kontrolující je totiž v

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

souvislosti s výkonem kontroly oprávněn mj. k provádění kontrolních nákupů a toto právo nemůže převádět na přizvané osoby. Průběh kontroly tak neodpovídal kontrolnímu řádu, nedodržoval základní principy výkonu státní moci a kontrolní činnosti podle kontrolního řádu a zasáhl do práv a povinností kontrolovaného, když práva a povinnosti kontrolujících osob a kontrolních orgánů nejsou jen formálními imperativy, ale jsou zde proto, aby kontrola byla zákonná a v souladu s ústavním pořádkem. Přizvané osoby nemohly činit tak, jak v průběhu jednotlivých (podle žalovaného formálně dílčích) kontrol činily, protože tím imanentně porušovaly zákon a ústavní předpisy.

5. Z jednotlivých kontrol, je zřejmé, že přizvané osoby porušují jak kontrolní řád, tak zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Jestliže totiž jsou přizvané osoby součástí kontrolního procesu, pak musí dodržovat stejné povinnosti jako kontrolující osoby. V jednotlivých případech kontrol jednotlivé přizvané osoby vystupovaly pod smyšlenými jmény, uzavíraly vědomě smlouvy pod smyšlenými jmény, přičemž si musely být vědomy, že takto konat nemohou. Pakliže tak přizvané osoby konaly, pak konaly nezákonně a je to přičitatelné kontrolnímu orgánu (tj. žalovanému) se všemi důsledky, které z nezákonného postupu vyplývají. Ani přizvané osoby, které jsou správními soudy považovány za nedílnou součást prováděné kontroly, nemohou konat během kontroly libovolně a svévolně, nemohou provádět úkony zastřené a vědomě nezákonně, nemohou činit *ultra vires*. Žalobce tvrdil, že v průběhu dotčených kontrol přizvané osoby pod smyšlenými jmény vyplnily smluvní dokument, o čemž pořídily záznam z kontrolní jízdy, který je součástí protokolu o kontrole. Dle žalobce žádný zákon neumožňuje přizvaným osobám, ani kontrolujícím osobám, aby vystupovaly a případně se v právních úkonech během kontroly zavazovaly zastřené pod smyšleným jménem a příjmením. Tím přizvané osoby a kontrolující osoby v jednotlivých zmíněných kontrolách porušily zákon a takové úkony jsou vůči žalobci nezákonné a protiústavní, způsobující nezákonnost dalších následných částí kontroly.
6. Uzavřel, že se mu při kontrole přizvané osoby neprokázaly žádným zákonným způsobem, a tedy není možné dovodit, zda opravdu takové přizvané osoby pod jmény uváděnými výše existují nebo nikoliv. Žalobce měl za to, že přizvané osoby neměly žádné konkrétní pověření k přizvání ke konkrétní kontrole žalobce. To je však v rozporu s účelem a institutem přizvané osoby, která musí mít k účasti na konkrétní kontrole konkrétní pověření a pověření od konkrétního kontrolního orgánu. Není možné se spokojit s obecným přizváním k neurčitému počtu kontrol, které nejsou ještě v době vydání pověření známy, nadto vydaným nepřislušným odpovědným kontrolním orgánem bez odkazů na jednotlivá zákonná zmocnění. Takový postup kontrolního orgánu je nutno označit za nezákonný a svévolný.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

7. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
8. K podané žalobě žalovaný odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 22. 5. 2018, č. j. 8 As 35/2018-52, ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 162/2018-30, ze dne 16. 12. 2021, č. j. 9 As 141/2020, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 9 As 31/2007-87, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 6 As 159/2016-40, ze dne 14. 6. 2017, č. j. 1 As 254/2016-39, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018-50, ze dne 6. 9. 2022, č. j. 2 As 27/2021-38. S ohledem na výše uvedenou judikaturu nemůže dle žalovaného argumentace žalobce obstát.
9. K námitce žalobce, že pověřené osoby vystupovaly pod smyšlenými jmény, žalovaný uvedl, že má za to, že takovýto postup přizvaných osob je zcela v souladu s kontrolním řádem [viz

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

§ 5 odst. 2 písm. c), § 6 odst. 1 a § 8 písm. b)]. Poznamenal, že činnost pověřených osob má smysl především v případě, kdy kontrolovaná osoba o kontrole neví, resp. nezná přízvanou osobu, tak aby mohlo dojít k naplnění smyslu činnosti přízvané osoby (viz výše uvedená judikatura). Žalovaný nedisponuje nekonečným počtem osob, které může využívat jako přízvané osoby, kdy tak jednotlivé společnosti či řidiči poskytující tento druh služeb již znají či byli informováni o jménech a příjmeních přízvaných osob, které vykonávaly činnosti přízvaných osob v jiných případech, kdy tak při použití reálných jmen přízvaných osob při objednávání příslušné služby by mohlo hrozit prozrazení, a tudíž i zmaření celé kontroly. Doplnil, že skutečná jména přízvaných osob jsou zcela řádně uvedena jak v příslušných pověřeních, tak v záznamech z kontrolní jízdy, a to vč. uvedení použitého smyšleného jména (viz předložený správní spis).

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

10. Jelikož se žalobce domáhal pouze určení toho, že zásah byl nezákonný, vyšel soud podle § 87 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Soud při zjišťování skutkového stavu vycházel zejména z protokolu o kontrole ze dne 9. 11. 2023, č. T/20230926/1/Fk, včetně jeho příloh, přičemž vzal v potaz jednotlivé argumenty účastníků řízení.
11. Při ústním jednání konaném dne 18. 3. 2024 setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích.
12. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť je považoval za nadbytečné. Pokud jde o žalobcem navržené listiny, ty jsou součástí v souladu s § 17 správního řádu vedeného správního spisu, jenž se k provedeným kontrolám váže. Ostatně tyto podklady vyústily v sepsání protokolu o kontrole ze dne 9. 11. 2023, č. T/20230926/1/Fk. S uvedeným protokolem o kontrole včetně jeho příloh byl žalobce obeznámen, neboť jej přiložil k podané žalobě. Pokud jde o výsledky osob, má soud za to, že pro posouzení věci postačuje obsah správního spisu a není potřeba provádět další dokazování. Nadto se v projednávaném případě jedná primárně o posouzení právních otázek, nikoliv skutkových otázek.
13. Nad rámec tvrzení uvedených v podané žalobě zástupce žalobce poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a senátu 17 A, konkrétně rozsudek ze dne 29. 6. 2023, č. j. 17 A 50/2021-50, ve věcech exekutorských zápisů.
14. Zástupce žalovaného nad rámec vyjádření sdělil, že exekutorská judikatura na projednávaný případ nedopadá. Dále zástupce žalovaného požádal o přiznání náhrady nákladů řízení v plné výši, neboť náklady byly vynaloženy účelně. Žalovaný není nadán tolika odbornými osobami, aby byly schopny obsáhnout takovouto materii.
15. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
16. Soud úvodem předesílá, že je mu z jeho činnosti známo, že podaná žaloba navazuje na celou řadu žalob, v nichž jednotlivé žalobce zastupoval totožný advokát jako v projednávané věci. V těchto žalobách byla ze strany právního zástupce uplatněna obdobná žalobní argumentace jako v projednávaném případě, jednalo se zejména o námitky, že přízvaná osoba nemůže vykonávat jednotlivé kontrolní úkony bez účasti kontrolujícího, že kontrola nemůže být zahájena bez předchozího oznámení prvním kontrolním úkonem, který bezprostředně předchází předložení pověření ke kontrole, že pověření přízvaných osob není dostatečné apod. Uvedené žaloby shledal zdejší soud nedůvodnými, přičemž se závěry zdejšího soudu se následně ztotožnil i Nejvyšší správní soud. Jednalo se například o rozsudek zdejšího soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

ze dne 26. 2. 2018, č. j. 11 A 169/2017-22, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 8 As 35/2018-52, rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2018, č. j. 8 A 39/2018-24, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 162/2018-30, rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 11 A 198/2017-26, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018-50, rozsudek zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2018, č. j. 3 A 58/2018-28, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 175/2018-25, rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 4. 2018, č. j. 3 A 175/2017-22, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, č. j. 2 As 128/2018-36, rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 9 A 209/2017-25, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 172/2018-29, rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 8 A 63/2018-26, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2019, č. j. 5 As 245/2018-30, rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 7. 2018, č. j. 14 A 62/2018-29, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2020, č. j. 3 As 60/2018-31, apod. Soud v projednávaném případě neshledal žádný důvod se od dříve vyslovených závěrů zdejšího soudu a zejména Nejvyššího správního soudu jakkoliv odchýlit. Žalobce, respektive právní zástupce v podstatě nevznesl v námitkách žádnou novou dříve neuplatněnou právní argumentaci (s výjimkou případu, kterému se soud bude věnovat níže) a současně se v základu jedná o skutkově obdobné situace. Toliko nesouhlas právního zástupce s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, prosté zopakování již opakovaně vypořádaných námitek Nejvyšším správním soudem a odlišná představa právního zástupce o tom, jak by měla být soudem zodpovězena právní otázka, k odchýlení se od závěru vyslovených nadřízeným soudem nepostačuje.

17. Soudu tedy nezbyvá než v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu zopakovat:

- „Kontrola může být zahájena mj. bez předchozího oznámení přímo prvním kontrolním úkonem, který bezprostředně předchází předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě, je-li takový postup k výkonu kontroly třeba [§ 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu]. Zpravidla bude kontrola takto zahájena v případech, kdy je pro splnění účelu kontroly nezbytné, aby byl kontrolní úkon proveden bez vědomí kontrolované osoby o tom, že je kontrolována (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 1. 2004, čj. 6 A 99/2002-52, č. 335/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 As 43/2004-51, č. 719/2005, a ze dne 18. 10. 2006, čj. 2 As 71/2005-134, č. 1067/2007 Sb. NSS). Takovým případem je i kontrola dodržování zákona o silniční dopravě a vyhlášky provedená žalovaným u stěžovatele, neboť účel kontroly by mohl být zmařen v případě, že by řidič dopředu věděl, že prováděná jízda je jízdou kontrolní (v tomto ohledu srov. úvahy NSS v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 Afs 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS).
- Nástup cestujících (pověřených osob) do vozidla řízeného stěžovatelem a jimi provedený kontrolní nákup [§ 8 písm. b) kontrolního řádu] byl prvním z kontrolních úkonů ve smyslu § 5 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Z kontrolní jízdy přizvané osoby pořídily záznamy, ve kterých shodně uvedly čas a místo nástupu a výstupu, popsaly trasu, identifikovaly vozidlo a dále uvedly údaje o vybavení vozidla, placení jízdného a vydávání dokladu o zaplacení přepravy. Kontrolující osoba pokračovala v dalších úkonech kontroly bezprostředně po vystoupení přizvaných osob z vozidla.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

- *Kontrolní řád umožňuje přizvat ke kontrole fyzické osoby, prostřednictvím kterých lze opatřit podklady již před zahájením kontroly. Podle § 3 odst. 1 kontrolního řádu kontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu. Dle odst. 2 téhož ustanovení platí, že pokud navazuje na tyto úkony kontrola, mohou sloužit skutečnosti takto získané jako podklad pro kontrolní zjištění. Kontrolní řád dále v § 6 umožňuje kontrolnímu orgánu přizvat k účasti na kontrole v zájmu dosažení jejího účelu fyzickou osobu, které vystaví pověření a poučí ji o jejích právech a povinnostech při účasti na kontrole. Podle § 6 odst. 3 se práva a povinnosti kontrolované osoby a povinné osoby vůči přizvané osobě [...] řídí přiměřeně ustanoveními tohoto zákona o právech a povinnostech kontrolované osoby a povinné osoby vůči kontrolujícímu.*
- *NSS souhlasí se stěžovatelem, že kontrolu může provádět pouze kontrolní orgán. Kontrolní řád však výslovně umožňuje využít přizvanou osobu k jednotlivému kontrolnímu úkonu (k účasti na kontrole), tj. nikoli k jejímu celkovému provedení. Může se tak stát za podmínky, že k tomu dochází v zájmu dosažení účelu kontroly (§ 6 odst. 1 kontrolního řádu). Pokud by se přizvané osoby mohly kontroly účastnit pouze v přítomnosti kontrolující osoby, tento zákonný institut by byl nepřipustně zúžen jen na použití znalců, tlumočníků atd. Přizvané osoby by bez účasti kontrolní osoby nemohly provádět například kontrolní nákupy, což je jedna ze stěžejních funkcí, pro které tento institut zákonodárce vložil do kontrolního řádu.*
- *Kontrolní orgány samozřejmě nemohou k různým kontrolám přibírat osoby zcela libovolně. Takové jednání by naráželo na zásadu, dle níž správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena (§ 2 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti, budou ke kontrole přizvány, závisí na správním uvážení kontrolního orgánu. Nepominutelným požadavkem tedy je, aby účast přizvané osoby byla potřebná k dosažení účelu kontroly. V posuzované kauze šlo hlavně o to, aby prvotní úkony kontroly nebyly prozrazeny [viz např. Jemelka, L. - Vetešík, P. - Libosvár, O. Zákon o kontrole. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, komentář k § 6 a k § 8 písm. b)], jinak by kontrola postrádala smysl (bylo by ohroženo zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu). Přepравce by neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Proto zde byla legitimní potřeba, aby tyto úkony prováděly osoby, které kontrolovaný nemohl znát z vlastní činnosti, tzn. přizvané osoby (§ 6 kontrolního řádu), nikoliv jemu potenciálně známé osoby kontrolující (§ 4 kontrolního řádu).*
- *Stejný závěr vyplývá z ustálené judikatury, která činnost přizvaných osob, jež prováděly kontrolní jízdy, bez výhrady akceptovala (srov. např. rozsudky NSS ze dne 2. 11. 2005, čj. 2 AfS 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS, ze dne 28. 2. 2008, čj. 9 As 31/2007-87, ze dne 13. 9. 2016, čj. 6 As 159/2016-40, ze dne 26. 10. 2016, čj. 1 As 254/2016-39, a ze dne 14. 6. 2017, čj. 5 As 305/2016-22). Použitelnost těchto názorů zůstává zachována i v nynější situaci, kdy se na činnost veřejné správy vztahuje kontrolní řád z roku 2012. Přizvané osoby samozřejmě nemohou – podobně jako úřední osoby – být podjaté [§ 10 odst. 1 písm. b) kontrolního řádu; srov. též rozsudek ze dne 11. 8. 2010, čj. 2 As 60/2010-113, bod 25] a nevěrohodné (již cit. rozsudek č. 1083/2007 Sb. NSS). V tomto směru ovšem stěžovatel nic nenamítal.*
- *Nedůvodné jsou též výtky stěžovatele ohledně nedostatků pověření přizvaných osob. Kontrolní řád vyžaduje písemnou formu pověření k jednotlivé kontrole [§ 4 odst. 3 písm.*

a) kontrolního řádu], avšak ve vztahu k osobě, která provádí samotnou kontrolu, nikoliv ve vztahu k přizvané osobě. Dle NSS musí mít i pověření přizvané osoby písemnou formu. Avšak nelze požadovat, aby každé takové pověření přizvané osoby bylo vyhotoveno pro konkrétní kontrolu, která se koná jen na určitém místě v určitý čas a míří na konkrétní osobu kontrolovaného a jeho vozidlo. Takto exaktně ostatně ani nelze předvídat parametry plánované kontroly na úseku silniční dopravy, a to zejména jde-li o kontrolu řidičů, kteří nabízejí a provozují dopravu přes mobilní aplikace typu Uber.“

(blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018-50).

18. Nově uplatněnou žalobní argumentaci, že přizvané osoby vystupovaly a případně se zavazovaly zastřené pod smyšlenými jmény, neshledal soud důvodnou. K uvedené námitce z protokolu o kontrole vyplynulo, že k objednání přepravy v případě kontroly č. 2, 3, 4, 6, 7 a 8 využila přizvaná osoba pseudonym (fiktivní jméno). Dle náhledu soudu využitím pseudonymů pro vytvoření objednávky nedošlo k porušení kontrolního řádu. Předně pseudonymy byly užity ze strany přizvaných osob, jejichž pověření ke kontrole je součástí správního spisu. V pověření těchto osob soud neshledal žádné nedostatky (viz výše). Využití konkrétního pseudonymu ze strany konkrétní přizvané osoby, a tedy ztotožnění pseudonymu a přizvané osoby, zcela jednoznačně vyplývá ze záznamů z kontrolní jízdy. V záznamech z kontrolní jízdy je totiž vždy v rámci určení osoby objednatele nejprve označena přizvaná osoba, která objednávku učinila, a následně je v každém případě uveden pseudonym této osoby, pod kterým byla předmětná objednávka provedena. Není tedy žádných pochyb o tom, kdo ve skutečnosti kontrolní jízdu objednal, tuto kontrolní jízdu absolvoval a předmětný záznam o kontrolní jízdě vypracoval. Jednalo se vždy o příslušnou přizvanou osobu.
19. Za uvedené skutkové situace soud vyšel z účelu využití pseudonymů při objednávce přepravy ze strany přizvaných osob. Tímto účelem byla ochrana prvotních úkonů kontroly před jejím vyzrazením. V takovém případě by předmětná kontrola ztratila smysl, neboť by došlo k ohrožení, případně zmaření zjištění skutkového stavu věci. Dle Nejvyššího správního soudu „*skutečná kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 8. 1. 2004, č. j. 6 A 99/2002-52). V případě, kdy se přizvané osoby podílejí na provedení kontrolních jízd opakovaně, a tedy jsou již kontrolním subjektům známy, nezbývá přizvaným osobám než při prvotním úkonu použít pseudonymu. Využitím vlastních jmen, tedy jmen známých kontrolním subjektům, by mohlo potenciálně dojít ke zmaření účelu kontroly. Ostatně žalobce ani v podané žalobě neuvedl, proč použití pseudonymů ze strany přizvaných osob považuje za nezákonné.
20. K opakovaným odkazům žalobce během ústního jednání na judikaturu ve věcech exekutorských zápisů soud uvádí, že na vyslovených závěrech nemůže nic změnit. Uvedená judikatura (včetně rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 17 A 50/2021-50) je postavena na závěru, podle kterého nelze vydat rozhodnutí o vině a trestu v přestupkovém řízení výlučně na základě exekutorského zápisu, který byl zhotoven soudním exekutorem (kandidátem) aktivně se účastnícím osvědčovaných skutečností do té míry, že tyto skutečnosti vlastním jednáním vyvolal pod smyšlenou identitou, neboť takové jednání vyvolává pochybnosti o nestrannosti soudního exekutora (kandidáta) a takový zápis nelze považovat za exekutorský zápis ve smyslu § 77 exekučního řádu, a tudíž se nejedná o veřejnou listinu ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Tato judikatura však nic nevypovídá o nemožnosti použití pseudonymů ze strany exekutorů, respektive přizvaných osob.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

21. S ohledem na výše uvedené soud neshledal výtku žalobce o nemožnosti využití pseudonymu ze strany přizvaných osoba důvodnou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba žalobce na ochranu před nezákonným zásahem není důvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
23. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly. Argumentaci, podle které není žalovaný nadán tolika odbornými osobami, aby byly schopny obsáhnout takovou materii, soud považuje ve vztahu k žalovanému za absurdní. Tato argumentace by byla přijatelná u malé obce nedisponující vlastním odborným personálem. To však není případ žalovaného, který vlastní odborný personál má a který nadto zcela běžně uvedenou problematiku řeší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. března 2024

Milan Tauber v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.